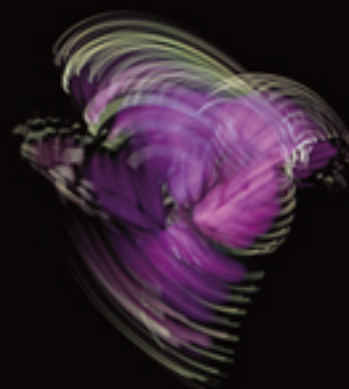

Mennyi idő kell ahhoz,
hogy az ember önmaga legyen?

Váltóláz

finer ●
selection

L É O N O R D E R É C O N D O

LÉONOR DE RÉCONDO

Váltóláz

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*„nagy utat járt be
mondhatnánk a nőről
ha ismernénk”*

JEAN-CLAUDE PIROTTE
Egy sziget itt

MATHILDA ELMEGY A KÖRFORGALOMIG, aztán behajt a szupermarket parkolójába. Szinte senki nincs ilyenkor. Kiválaszt egy helyet távol a bejárattól, leállítja a motort, becsúsztatja a lemezt a műszerfalon lévő nyílásba. Az áruháza nagy cégérének árnyékában megszólal a zene, a hangerő maximumon.

Oh Lord who will comfort me?

Mathilda egy tükröt támaszt a kormányra, belenéz, egyszerre találja magát szépnek és szomorúnak, szemügre veszi az állát, az orrát, az ajkait. Ez a lecsupaszodás pillanata, a legrosszabb mind közül.

Kiszáll az autóból, kinyitja a csomagtartót. A szőnyeg alól hiányzik a pótkerék, a helyén fém szerszámos koffer. Reszketve ragadja meg. Mennyi ideig lesz ez még így? Mathilda visszaül, az alumíniumláda hidegen nehezedik a combjára. Megnyomja a két kis csatot, tompa kattanással felemelkednek. Kivesz egy sminklemosó kendőt, gyengéden átdörzsöli a szemét, aztán elkezd lehúzni a műszempillákat. Levetkőzik az arca. Mire a szempillák visszakерülnek a dobozukba,

Mathilda szinte már teljesen eltűnt a fekete szemceruza maradványai, az összefolyt festék, a járomcsontig kenődött szempillaspirál alatt.

A lábánál a pedálok között arcfestéktől maszatos, összegyűrt tör-lökendők hevernek. Bézs, fekete, piros, barna.

My soul is wearying...

Melody Gardot harmadszor kezd bele a dalba. Mathilda szünetet tart és vele énekel, a kormányon üti a ritmust. Ha lenne hozzá bá-torsága, kiszállna és táncolna. Szélesre tárná a kocsi ajtaját, nem tö-rődne se járókelőkkel, se báméskodókkal, hullámszana a teste, tap-solna, nyíltan megmutatná magát – de nem meri.

Félig lemosott arccal Mathilda most kifújja magát, fejét nekidön-ti a támlának, vár még egy kicsit, mielőtt folytatná, aztán megnézi, hány óra. Két perccel múlt negyed kilenc. Muszaj hazamenni.

Ekkor aggályos gondossággal eltünttet minden maradék festéket az arcáról. Mathilda verejtékezik, a halántéka lángol. Eltávolítja a paró-káját rögzítő hajtüket és hálót, a parókát elteszi a tasakjába, a tükör-ben ellenőrzi a szemét és a száját. Minden tiszta, már az alapozónak sincs nyoma. Most még le kell vetköznie, és felhúznia a sportöltözé-két. Mathilda ide-oda tekeregve kibújik a selyemruhájából. A bugyi-ja és a harisnyája legöngyölve a bokájáig.

Laurent teljesen pucér. A hátsó ülésről előreemeli a hátizsákját, le-teszi az anyósülésre, beletúr, kivesz egy alsónadrágot, egy melegítő-alsót, pólót, zoknit. Gyorsan magára kapkod mindent. Az autóban mindenütt ruhadarabok, használt tör-lökendők hányódnak. Káosz. A benne lévő zűrzavar tükörképe. Lázadozva, hogy le kellett tépnie magáról fényruháit, Laurent visszatér az árnyékba. Átkozódik, öltöz-ködik, háborog, mindent, amit kell, elpakol a szerszámos kofferbe,

az meg visszakerül a csomagtartó szőnyege alatti menedékbe. Neki marad a hazugság.

Pár perccel később készen van. A rendetlenségből már semmi nem látszik. A motort beindítva belefojtja a szót Melody Gardot-ba. A rádió a legfrissebb híreket ontja magából. Koncentrálnia kell, a ház nincs messze. Kevés ideje van, hogy lenyugodjon, hogy elfelejtse az öröm pillanatait, Cynthiát és a ZanziBar-beli barátnőit, a zenét és a selymet. A valóság az esti hírek, az időjárás-jelentés és a reklámok.

Laurent már csak néhány utcára van az otthonától. Lassít, mélyen beszívja a levegőt. Laurent vagyok, úgy kell tennem, mintha az lennék. Jobbra fordul, a kapu nyitva. A kocsí végiggördül a kavicson. Megáll, behúzza a keziféket, még vár egy kicsit.

Ebben a pillanatban szeretne beleolvadni az ülés műszálas huzatába. Eltűnni, hiszen Mathilda nincs.

— **S**ZIASZTOK, MEGJÖTTEM!
Laurent bedugja a fejét a konyhaajtón, és megismétli:
– Megjöttem!

Solange a mosogató fölé hajolva épp a salátát mossa, megfordul. A kezében tartott levelekről a köre csöpög a víz. Rámosolyog Laurent-ra:

- Jól telt a napod?
- Igen. Szerinted van még időm lezuhanyozni vacsora előtt?
- Persze! Majd utána eszünk.

Laurent sietve elindul, azonnal felmegy az emeletre, elhalad a gyerekek szobái előtt, nem köszön be nekik. Előbb le akar tusolni, lesúrolni magát. A sporttáskát jól láthatóan kinn hagyja a folyosón, belép a fürdőszobába. Gyorsan levetkőzik, magára csukja a zuhanykabin ajtaját, és hagyja, hogy a forró vízsugár végigkorbácsolja a bőrét. Egy

kicsit még melegebbre veszi a hőmérsékletet. Leszappanozni, fertőtleníteni magát, az egész testemet átsikálni a szizálkesztyűvel, megmosni a hajamat, felhabosítani a sampont, szétkenni a habot az arcomon, ha nem lenne olyan rossz íze, még a számat is kimosnám vele.

Laurent gondosan leöblíti magát. Mikor kijön a zuhany alól, a szűk teret párafelhő lepi. Belebújik az ajtóra felakasztott pizsamájába, és lemegy a konyhába.

Thomas segít az anyjának. Amikor meglátja Laurent-t, azt kérdezi:

– Komolyan muszáj pizsamában vacsoráznod?

Laurent meghökkenve néz rá.

– Miért zavar ez téged?

– Nem is tudom. Csak az öregek szoktak, nem?

Most mind a négyen ott ülnek az asztalnál. Claire lelkesen meséli a napját. Laurent nem figyel oda, csak nézi. Tizenhárom tavaszt megélt fiatal lány, zsi bongva bontakozó nőiességgel, nemsokára önálló-sul, de egyelőre szép lassan lépeget a felnőttek világa felé, szavaktól, frizuráktól, hatalmas nevetésektől megrészegedve, órákat lóg a telefonon, kitérgyalva a barátnőivel mindazt, ami ébredszik benne, ami annyira felkavarja. Aztán itt van Thomas. Tizenhat éves, de már kicsúszik a kezei közül. Az a fajta fiatalember, amilyen ő sosem volt, aki biztos magában, a testében, jól fel van vágva a nyelve, és aki az anyjában hű bizalmasra talált.

Laurent rágcsgálja a salátáját, és nézi azokat, akik az életét alkotják, azokat, akiket szeret. Solange-t a gimnáziumban ismerte meg. Annyi idő-s volt akkor, mint most Thomas, ez ebben a pillanatban tudatosul benne. Rámosolyog a fiára. Thomas a mosolyt biztatásnak veszi,

hogy folytassa a sztorit, amibe az előbb kezdett. Egy hálózati játékról beszél. Laurent próbálja követni, de mivel az elejéről lemaradt, nem sikerül neki. Így csak rágja tovább a salátáját, és arra gondol, hogy igen, annyi idős volt akkor, mint most Thomas, Solange meg egy-egyel fiatalabb.

Húsz éve ennek. Eleinte nem volt köztük szex, csak magától értetődő barátság. Egy mélységes jó érzés, amit mellette érzett, és ami még ma is megvan. Solange mindig mindent tud, Solange mindenre talál megoldást. Így volt ez életük minden szakaszában. Mindig Solange kezdeményezett, és ő örömmel fogadta a kezdeményezéseit, soha nem vonta kétségbe a helyénvalóságukat, az első csókot, az első simogatást, a továbbtanulást, a lakás kiválasztását, aztán a gyerekeket és a ház megvásárlását, a házét, ami majd egy napon az övék lesz, amikor öregek lesznek, tizenöt év múlva. Akkoriban nevettek ezen. Ma már eszükbe se jut, törlesztik a hitelt.

– És te?

Laurent nem hallja.

– És te?

Solange hangosabban teszi fel a kérdést. Három szempár mered rá.

– És én?

Lenyeli a falatot, nem tudja, mit feleljen.

– Én... semmi.

– Az esti edzésed?

– Ja igen... Stéphane nem kímél minket. Teljesen kidöglöttem.

Ez a válasz mindenkit kielégít, a beszélgetés másfelé terelődik.

Az edzés a sportközpontban Laurent ürügye. Minden a fájdalom miatt kezdődött, és mert valami dühödt vágy lett úrrá rajta, hogy lefogyjon. Hónapokon át szakadatlanul tekert szabadban és teremben. Újra kézbe vette a testét, és az eredmény mámorító volt.

Hosszú, definiált izmok, feszes bőr és mindenekelőtt szőrtelenített lábak. Amikor Solange meglátta, hogy borotvált lábbal jön ki a fürdőszobából, megrökönyödve meredt rá. Laurent a légellenállásra hivatkozott – igen, még teremben is számít, tette hozzá, és, tudod, a veríték is jobban eloszlik. A bicajosok nagy családjában ez már csak így van. Solange kedvesen kicsúfolta, de ő rá se hederített.

Most már nem borotválja magát, gyantával szőrtelenít. Fénylő, sima vádlijától, ha megsimogatja, valamiféle meghatározhatatlan öröm önti el, egy meleg hullám, amely a gyermekkkora legmélyére löki vissza, amikor még minden lehetségesnek tűnt.

LAURENT VISZI MINDEN REGGEL A GYEREKEKET AZ ISKOLÁBA. Ragaszkodik ezekhez a kiváltságos – hol álmos, hol beszédes – pillanatokhoz. Autóval mennek, mindig pontban háromnegyed nyolc előtt két perccel indulnak, ez sosem változik.

Thomas sokáig kikövetelte, hogy elől ülhessen, de most, hogy folyamatosan a telefonját nyomkodja, jobban szereti a hátsó ülést. Claire nem bánja. Amióta helyet cserélt a bátyjával, nyíltabb lett, közlékenyebb. Az angol kiselőadásról beszél, amit aznap az osztály előtt kell bemutatnia. Egyszerre szorong és lelkesedik, ez a két érzés gyakran csap össze benne. Laurent észreveszi ezeket a finom változásokat, de nem teszi szóvá. Ha beszélni kezdene, azzal rést nyitna, és nem biztos benne, hogy be tudná zárni. Így hát csak elkíséri Claire-t az iskola kapujáig, és úgy köszön el tőle, hogy azt mondja neki, szereti. Ugyanígy tesz a fiával is. Amikor kicsik voltak, Claire és Thomas azt felelte: „Mi is szeretünk”. De most, hogy szemérmessé váltak, beérik egy odavetett „Este találkozunk”-kal.

Amint magára marad a kocsiban, Laurent bekapcsolja a rádiót. Negyedóra hírek, fél füllel hallgatja munkába menet. A szélturbinákkal foglalkozó cég, amelynél alkalmazásban áll, a város szélén van, közel a Zanzihoz.

Néha, hogy örömet szerezzen magának, elhajt a bár előtt. Ilyenkor reggel még zárva van, nem világít rajta a felirat, hullámlemez teje nem túl tetszetős, mégis a puszta látványától képes napokig nem morfondírozni, csak menni előre a következő szombatig. Ez a hely igenis létezik, és konkrétá teszi, ki vagyok.

A cégnél nagyjából tízen dolgoznak, ki-ki a maga helyén, a maga képernyője előtt, egymással szemben vagy egymásnak háttal a hatalmas fehér hodályban, amely a vállalat által megtestesíteni kívánt ökológiai jövő leképezése. Egyesek, akiket zavart a helyiség hidegsége, személyesebbé tették az íróasztalukat. Fehérek azok is, préselt falapból készültek, rajtuk családi fotók, nevető vagy mosolygó gyerekekkel. Egy doboz cukorka, amivel körbe lehet kínálni a kollégákat. Egy csomag cigaretta jól szem előtt azoknál, akik a kávészünetre rendszeresen kivonulnak a hidegbe, kezükben a műanyag pohárral. Egy kávé, egy hajtásra felhörpintve, egy gyors füstölés, néhány szó az időről, a melóról, a többiekről. Laurent nem dohányzik, Estelle sem. Mindig is jól megértették egymást. Estelle több mint figyelmes fülekre talál Laurent-ban a szerelmi élete viszontagságait illetően. A férfiak tökéletesen érthetetlenek, beleértve a cselekedeteiket és a reakcióikat. Estelle semmit nem tud Mathildáról, jöllehet Laurent már több alkalommal majdnem beszélt róla neki. Estelle megérténé, ebben nem kételkedik, biztosan bátorítaná is. De nem Solange-nak

kellene elsőként elmondania a titkát? Így hát vár, egy másik pillanatot, egy másik napot, és csak nézi Estelle magas sarkúit, kifinomult sminkjét, oly magabiztos nőiségének külső jeleit.

Laurent-t elbűvöli kolléganője. Belül én is olyan vagyok, mint ő, ebben biztos vagyok. Amúgy is mindig egyetértünk. Estelle gyakran csodálkozik is, mennyire egy híron pendülnek. Hosszú déli beszélgetéseik során szokta is neki mondani, ha minden férfi olyan lenne, mint ő, sokkal egyszerűbb lenne az élete. Laurent nevet ezen.

– Az lehet, az ebédjeink viszont sokkal unalmasabbak! A boldogság ugyanis nem beszél – hallgat.

– Akkor milyen boldog lehetsz te Solange-zsal!

Laurent bólintva feleli, hogy igen.

Ma valószínűleg a kínai étterembe mennek, hétfőnként általában ott ebédelnek.

A menü mindig ugyanaz: tavasztekercs, pekingi kacsa kantoni rizszel Laurent-nak, fehér rizszel Estelle-nek. És amikor ünnepi hangulatban vannak, két Tsingtaót, legyen szíves.

Ezen a hétfő reggelen özönlenek az e-mailek. Mielőtt fontosság szerint szétválogatná őket, Laurent még írni akar Cynthiának, hogy felidézze a gyönyörű szombat estét.

Cynthia, szép voltál. Jól éreztem magam.

Táncoltam, forogtam, felejtettem. Ugye folytatjuk majd?

Összetörtnek és ostobának érzem most magam.

Látnod kellett volna, ahogy átöltöztem a kocsiban, mindenütt ruhák szanaszét. Utána meg a vacsora a kényszeredett mosolyommal...

De én csak arra a három órára akarok emlékezni a Zanziban...

Ugyanebben a pillanatban egy üzenet jelenik meg a képernyőn.

Nagyon gondterheltnek tűnsz nekem ma reggel!

Délben a kínainál?

Estelle az íróasztalától figyel.

L AURENT SZERET KORÁN EDZENI, NAGYON KORÁN. Hetente kétszer fél ötre állítja be a karóráján az ébresztőt. Diszkréten csipog, hogy Solange ne ébredjen fel. Nyújtózkodik, aztán kimegy a fürdőszobába, hűvös vízzel leöblíti az arcát. A konyhában főz magának egy jó erős kávé. Egyedül van, se rádió, se gyerek, se feleség. Egyedül hallgatja a még mindig tartó éjszaka csöndjét, egyedül húz el a biciklijével, egyedül teker az üres utcákon, az üres szántóföldek között.

Akkor kezdett el edzeni, amikor minden tombolt benne. Amikor égtek a csontjai, az izmai, az inai. Senki nem tudott rájönni, mi az oka ezeknek az egyre gyakoribbá váló gyulladásoknak. Hosszan beszélgett erről Estelle-lel. Kolléganője egyre mondogatta neki: „A tested jelez valamit.” Igen, de mit? Próbálkozott homeopátiával, oszteopátiával, ájurvédával, még csontkováccsal is, aztán eljárt úszni, míg végül eszébe jutott, milyen jókat biciklizett gyerekkorában a ház körüli földutakon. Így hát vett magának egyet, egy versenykerékpárt,

hogy hasíthassa a levegőt. Azóta folyamatosan edz, hol teremben, hol hajnalonként a szabadban, és a fájdalmak fokozatosan megszűntek. A lerótt kilométerekkel sikerült távol tartania őket.

Ma nem esik, tíz fok körül van a hőmérséklet. Tökéletes idő ahhoz, hogy megnézze a pirkadatot. Két kortyra felhajtja a kávéját, a kulacsát megtölti vízzel. Kitolja a biciklit a garázsból, és nekivág a végéhez közeledő éjszakának. Jó negyedóra kell neki ahhoz, hogy kiérjen a városból, hogy bemelegedjen, hogy azt érezze, minden egyes ízülete összeolvad a teste ritmusával. Lélegezni, tekerni, felejtani. Jó-tékony kör, mely messzire löki önmagától, messze a szorongásaitól és azoktól a képektől, melyek orvul bukkannak elő, messze attól a kényszeres vágtyól, hogy belépjen egy fehérneműboltba, és tapintson. Tapintson pamutot, szatént, csipkét, gumipántot, hallgassa a selyempapír zizegését, ahogy az eladónők kíméletlenül hajtogatják, hogy becsomagoljanak bugyit, melltartót, harisnyatartót, kombinét. És az ujjai reszketnek, és a tenyere izzad. Milyen messze van mindettől, amikor a hajnalt üldözi!

Van egy útvonal, amit mindnél jobban szeret, a kukoricaföldek között vezet. A kukorica már magas ebben az évszakban, sűrű sövényt alkot, áthatolhatatlant, pontosan kirajzolja az utat, nem kell gondolkozni, csak tekerni, hogy szinte felröppen az ember. Érti a szelet sima vádliján, a veríték azonnal meg is szárad, mihelyt győzni kezd az arcán. A szeme szúr, gyakran kell pislogni. Átkozza a muslicákat, és csak falja, falja a kilométereket, hogy lássa felkelni a napot, és elérzékenyüljön a virradat szépségétől, a beteljesülő erőfeszítéstől. Szépnek érzi magát, boldognak, megmámorosodik attól, ami körülveszi, majd újra belemerül az erőfeszítés gyönyörébe, maga mögött hagyva Solange-t, Claire-t, Thomas-t, a munkát, a Zan-zit, Estelle-t és a többieket. Ilyenkor semmi más nem létezik, csak

a szíve, amely azért dobog, hogy vért pumpáljon valamennyi erébe, hogy oxigénnel telítsen minden egyes igénybe vett izmot.

Solange Laurent-t keresi álmában. Keze az ágyon tapogatózik. Senki. Negyed hét után három perccel riadtan felül, eszébe jut, hogy kedd van, az edzés napja. Újra elnyúlik, arra gondol, még alhat egy órácskát, de az agya már beindult, az éjszakájának vége. Habozik, hogy olvasson-e, de aztán a tévé mellett dönt. A képernyő kékes fénye szétárad a szobában. Félig lehunyt szemmel kapcsolgat ide-oda, meg-megáll a hírcsatornákon. Kisminkelt, szenvtelen arcú nők ontják a hírek áradatát. Fél füllel hallgatja csak, közben a napjára gondol, arra, hogy mi vár ma rá az óvodai csoportjában: kollázskészítés, betűtanítás, alkotás gyümölcsökből. Elmosolyodik, ahogy eszébe jutnak a piros maszatos arcocskák, mikor a málnával ismerkedtek. Lenémítja a televíziót. Most épp egy kurta nyakú, nyakkendős férfi mered rá. Nézi, ahogy mozog az ajka, miközben a képernyő alján a tőzsdei árfolyamok csíkjá fut. Unott mozdulattal kikapcsolja a tévét, és kimegy a konyhába, hogy főzzön magának egy teát, mielőtt a gyerekek felébrednek.

A mosogató fölötti ablakon elhúzza a függönyt. A nap már felkelőben, nem gyújt villanyt, a vízmelegítőben duruzsol a víz. Állva szemléli a kertet, apró kortyokban szürcsöli a tűzforró teát. Ahogy végigszalad benne a folyadék, felébred a teste.

Látja, amint Laurent bejön a kapun. Tolja a biciklijét, nemsokára kikerül a látóteréből. Hallja, ahogy kinyitja a garázsajtót, majd becsukja. Benn van a házban, hangosan zihál, belép a konyhába. Hát-rahőköl, amikor észreveszi, hogy ő is ott van.

– Mintha egy kísértet állna az ablakkeretben!

– Te meg olyan vagy, mint egy ázott szöcske! – nevet Solange.

Laurent elmosolyodik.

– El sem tudod képzelni, mennyire jót tesz ez nekem.

Solange figyelmesen nézi.

– Megváltoztál, sokat fogytál...

– Amikor tekerek, nem gondolok semmire.

Solange újra tölt magának a teából, a szeme sarkából pillant rá.

– Biztos vagy benne, hogy nincs semmi más?

– Miért kérdezed ezt?

– Nem is tudom. Ez az elszánt rendszeresség...

Laurent elgondolkodik, megtörli az arcát.

– De igen, tényleg van más is: a lemez, amit a születésnapomra kaptam tőled, a Melody Gardot. Nem köszöntem meg neked eléggé. Van rajta egy dal, nem tudom elmagyarázni, meg kell, hogy hallgasd. Az a dal én vagyok, és ezt csak te tudhattad.

LAURENT A GIMNÁZIUM KAPUJÁNÁL VÁRJA, hogy induljanak a focimeccsre. Thomas egészen kicsi kora óta játszik, barátokat is szerzett: ugyanazok az iskolák, ugyanazok a szülők, ugyanazok az edzések követik egymást évről évre, osztályról osztályra. Laurent ősülő halántékú apákkal találkozik, egyesek lelkesen kísérgetik a fiukat, mások, mint ő is, lanyhább érdeklődéssel.

Laurent hatéves korában íratta be a fiát; nem sokat töprengett rajta, annak idején az apja ugyanezt tette. Férfinak lenni – többek között – azt jelentette, hogy szeretni kell a focit. Csakhogy az élmény, aminek fantasztikusnak kellett volna lennie, Laurent számára katasztrófálisnak bizonyult. Ez a sport a családban a férfiasság apoteózisának minősült. Ő azonban soha egy fikarcnyi örömet nem lelt abban, hogy a labda után futkosson. Sőt, gyerekként teljességgel hibávalónak találta ezt a futkározást, és a hozzá kapcsolódó érzések durvasága mélységesen bántotta. De hogy is szállhatott volna szembe apja határozott elképzeléseivel?

Ma Laurent úgy gondolja, hogy a belső viaskodása valószínűleg akkor kezdődött, a focival, még ha ez nem is akadályozta meg abban, hogy beírassa Thomas-t. Akár egy automata, úgy ismételte meg szinte szó szerint, amit annak idején neki mondott az apja. Meglátod, ez a sport az élet iskolája! Te is ugyanolyan hévvel fogod szeretni, mint én. Ahogy azt egy Duthillacnak kell! Igen, ezt mondta, nyugodt lélekkel, felejtve az öltözők lidércnyomását.

Beleborzong, ahogy felidézi azt a bűzt, ami az ő kis külvárosi csapatának lepusztult öltözőiben terjengett. Edzés után benyomultak a pályáról az izzadt és vacogó játékosok, kapkodva ledobáltak magukról mindent, aztán szaladtak mosakodni: zoknik, sortok, trikók heverték kupacokban szanaszét a kövön. Nyolc közös zuhanyzó, lökdösődés, idétlenkedés. Mindig akadt egy-két olyan fiú, aki előszeretettel mutogatta a kukiját, s míg a többség fütyült rá, Laurent rettenetesen zavarban volt tőle. Zavarta ez a meztelenkedés. Túl sok volt a látvány, túl sok az érzés. Zavarta a túl hangos kiabálás, a többiek nyíltan mutogatott öröme. Néha sikerült olyannyira észrevétlenné válnia, hogy el tudta bliccelni a tusolást, legtöbbször azonban az edző ráreccsent: „Nyomás zuhanyozni, Duthillac!” És Laurent ment, a derekára tekert törülközővel, amit elfelejtett levenni, és aztán ott találta magát egy csatakos ronggyal a lába előtt. Mire beindult a heccelődés: „Laurent szégyelli a kukiját! Azért, mert icipici!” Röhögés, üvöltözés. És a gyermek paprikavörös lett, sebtében megmosakodott, magában átkozva őket. Ha meg az edző a védelmére kelt, az csak tovább fokozta a megaláztatást. Olyankor megfogadta, hogy soha többé be nem teszi ide még egyszer a lábát. Gyűlöllek benneteket, semmit nem értetek, semmit nem tudtok! De magában tartotta, eltette későbbre.

Csak tizenöt éves korában merte megmondani az apjának, hogy részéről vége a focinak. Még néhány meccset megnézett, de aztán azal is teljesen leállt, magára hagyva az apját a televízió előtt. És lassan minden eltűnt az emlékezetéből, az öltözők, a beszélások, a szégyen meg a többi. Hogy tudta beíratni Thomas-t úgy, hogy mindez nem jutott eszébe? És megtörtént a csoda: Thomas szívvel-lélekkel vetette bele magát a játékba, ugyanaz a hév fűtötte, mint a nagyapját, egyedül hagyva az apját a partvonalon.

A kamasz fiú imádta a csapatszellemet, imádott a többiek között lenni, érezni azt, hogy támogatják, hogy többen erősebbek, imádta a meccsek izgalmát, a káromkodást, a legyőzendő ellenfelet, a taktikázást, imádta felülmúlni önmagát – vagy elbukni. A kettő között semmiféle átmenet nem volt lehetséges.

Thomas boldog gondtalansággal éli meg a focit. Öröm és szenvedés is van benne persze, de ő mindig a helyén van a testében, ami ismeretlen Laurent számára. Helyén van, és ez megkérdőjelezhetetlen, így van, és kész, nyoma sincs benne megaláztatásnak, tagadásnak.

Minden akkor jött vissza, akkor csapódott brutálisan Laurent arcába, mikor egy meccsen Thomas csapata 5:0-ra nyert. A játékosok meg a családtagjaik örömmámorban úsztak, a tömeg betódult az öltözőkbe. Laurent-t összevissza lökdösték, hányinger fogta el, egyszerűen az összes emlék visszatért, és ugyanúgy fájt, mint annak idején. A szag, a kamaszok ordítószása, a harsogó apák, mindez hirtelen felzaklatta. Kimenekült, otthagya a fiát, a kocsiiban várta meg, hogy átöltözzön. A hazafelé úton, miközben Thomas még mindig lelken-dezett, Laurent megkérdezte tőle, hogy jól van-e, hogy mindig a helyén érzi-e magát az edzések alatt. Thomas fürkészve nézett rá.

– Miért kérdezed ezt épp most?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Azért, mert én a te korodban nem szerettem...

– Komolyan? Pedig én azt hittem, hogy ebben egyformák vagyunk!

És közénk telepedett a csönd.